

VĚSTNÍK

Informační Orgán Československé národní rady americké.

2137 S. Lombard Ave., Cicero, IL 60650

Redaktorka - Olga Kovářová

Handwritten note:
[Illegible]

Sjezd Československé Rady americké.

Sjezd se konal 20. a 21. dubna 1996 v Moravském Domě, Berwyn, IL. Sjezdu se zúčastnili členové předsednictva a delegáti odboček a přidružených organizací.

Sjezdovým předsedou byl zvolen Dr. Otakar Horna, místopředsedy Dr. Miloš Halouzka a s. Míla Hyvnarová, tajemníky s. Věra Rokničová a br. R. Dvořák. Sergeantem at arms br. Boris Kraupner a br. Václav Ženíšek. Právní poradkyní Rosemarie Chybík.

Na sjezdu byly podány zprávy úředníků a výborů ČsNRA. Sjezdové výbory zhodnotily tyto referáty a podaly sjezdu svá doporučení.

Pro příští období dvouleté činnosti ČsNRA byli zvoleni:

Předseda:	Anthony Jandáček
Místopředsedové:	Andrew Valuchek Josef Přitasil Rozina Nehasilivá
Tajemnice:	Olga Kovářová
Pokladník:	George Strejček
Právní zástupce:	Rosemarie Chybík
Revisoři účtů:	Boris Kraupner Václav Ženíšek
Washington liaison:	Dr. Otakar Horna Juraj Slávik
Členové předsednictva: (9)	Karel Čapek, Illinois Roger Dvořák, Illinois John Richard, Illinois Věra Rokničová, Illinois Františka Uhlířová, IL Vlasta Barber, Oregon Dr. Miloš Halouzka, CA Dr. O. Horna, Wa. D.C. Dr. Miroslav Poseděl, Ohio.

Lidický pomník obnoven.

Československá Národní Rada Americká s Česko-Americkým Kongresem uspořádali sbírku na nový pomník v Lidickém Parku. Původní pomník, na němž bylo vyryto heslo "Lidice budou žít", byl minulý rok vandaly úplně zničen. Česká a slovenská obec dokázala svou štědrostí, že pomník mohl být obnoven.

Celý svět byl ohromen nad chladným cynismem vyvražděním nevinného lidického obyvatelstva - 95 domů bylo v Lidicích úplně vypáleno, 199 mužů ve stáří 15 let a výše na místě zastřeleno, 191 žen dopraveno do koncentračních táborů, přes 90 dětí odvečeno.

Za všechny spojence vyjádřil tuto reakci na německou brutalitu známý americký státník Wendell Wilkie dne 12. července 1942 těmito slovy: "Protože vrah Heydrich byl zabit, Lidice žijí. Protože lidické svítily zhasly, rozsvítil se plamen, který nikde neuhasne. Všude a zejména ve Spojených státech severoamerických roste vlna tvrdého, neúprosného odhodlání. - Dokud se dějí v jiné zemi věci, jako bylo zničení Lidic a zavraždění lidických občanů, nemůžeme se zastavit, dokud si nebudeme jisti, že Němci nemohou opakovat podobné zverstvo také u nás!"

Tato slova pronesl Wendell Wilkie ve státě Illinois, v městečku Stern Park Gardens, které se rozhodlo změnit svoje americké jméno na české Lidice, kde byl také odhalen pomník s nápisem:

"Lidice v Československu byly zničeny, avšak budou žít navždy v srdcích všech milovníků svobody. Tento pomník postavil svobodný lid americký v Lidicích, Illinois."

Lidice USA jsou nyní částí města Crest Hill, Illinois a pomník je obklopen stromy a malým parkem. Prairie Avenue a jeden blok na sever od Theodore Street.

Dr. MILADA HORÁKOVÁ.

Narozená 25. prosince 1901

Popravená čs. komunisty 27. června 1950.

Jak ji viděla spisovatelka Amelie Posse.

Amelie Posseová (1884 - 1957) měla velmi úzký vztah k Československu. Byla z rodu naší republiky, znala se již od doby První světové války s Tomášem G. Masarykem a s Edvardem Benešem. Žila v první republice na panství Líčkov u Žatce, provdaná za akademického malíře Oki Brázdu. Na začátku Druhé světové války Čechy opustila a vrátila se do Švédska. Byla tam činná v protinacistickém hnutí, bojovala za svobodu zemí, které byly okupovány nacisty. Pomáhala uprchlíkům z těchto zemí. Za to jí byl udělen čestný kříž norský, dánský a anglický. Dostala i nejvyšší československé vyznamenání, Řád Bílého lva. Předal jí jej čs. velvyslanec dr. Eduard Táborský ve Stockholmu r. 1948.

Po Druhé světové válce Amelie Posseová navštívila Československo na podzim 1947. Setkala se s prezidentem Benešem. Pak se s ním setkala ještě jednou 17. srpna 1948. Beneš jí informoval o únorových dnech, o nátlaku a vyhrůžkách Gottwaldových, o tom, proč nakonec podepsal demisi nekomunistických ministrů a novou vládu. Nakonec mluvili o možnosti Benešova útěku za hranice. Při této návštěvě v Sezimově ústí se také dozvěděla, že Milada Horáková se skutečně stala vedoucí postavou v celém protikomunistickém hnutí. Beneš jí to pověděl a sám řekl, že přestože byli starými přáteli, neodvažovali se teď nikdy sejít, aby zbytečně nebudili pozornost a podezření. Poprosil Amelii, aby pokud možno nejdříve se pokusila mluvit s Miladou Horákovou. Bylo toho hodně co jí dal, aby Miladě vyřídila. Šlo i o jeho odchod. Zdálo se, že Benešovi záleželo na tom, aby byl nějakým způsobem vyrozuměn o jejím mínění v této záležitosti.

Dopadlo to však tak, že teprve po Benešově smrti měla Amelie možnost vyřídit jeho pozdravy Miladě. Milada tehdy dostala přes Sýkoru vzkaz od Hany Benešové, že Amelie slíbila Miladu podrobně informovat o významném rozhovoru s jejím manželem.

Milada hořela touhou vše slyšet. Schůzka byla plánována tajně a čte se jako detektivní román. Vše vyšlo jak bylo plánováno. Když se konečně obě ženy v pořádku ocitly v Miladině pokoji, Milada šla do kuchyně a přinesla táč s kávou a pečivem. Milada zatáhla záclony a mluvila velmi tiše. Amelie tam zůstala mnoho hodin. Milada jí zasvětila do spousty věcí, o nichž do té doby neměla ani potuchy. Bylo zřejmé, že

bylo hodně co dělat - právě i pro Amelii. Měla přece téměř neomezené možnosti zprostředkovat styk s vnějším světem, zejména s těmi, kteří již byli na druhé straně dobře střežených hranic. Když impulsivní Milada viděla Ameliinu ochotu spolupracovat, vstala a vřele jí políbila: "Vlastně jsem od Tebe ani nic jiného nečekala." Od té chvíle jí začala tykat, jakoby to byla samozřejmá věc. Dosud se sice oslovovaly křestním jménem, ale podle českého zvyku si vykaly. A tak začaly dělat plány a dohodly se o oklikách, které bude nutno v budoucnu použít, aby mohly zůstat v kontaktu. Nebylo vhodné se příliš často scházet, tak hanebně byla již Milada střežena.

Čím déle se Amelie seznamovala s Miladinou činností, tím více se bála, jak dlouho jí ještě bude dopřáno v této činnosti pokračovat? Když jí navštívila naposled, snažně ji prosila, aby odešla za hranice dřív, než bude pozdě. Milada odmítla a s očima planoucíma smělou důvěrou řekla: "Tady doma je moje místo. Tady chci pokračovat ve své práci tak dlouho, jak jen to bude možné. V cizině je již naprosto dostatečný počet Čechů, kteří jsou k tomu schopnější, než já, ale tady doma jsem já potřeba. Nic jiného teď pro mne neznamená víc, než tento úkol. Když člověk seděl tak dlouho jako já v německém koncentračním táboru, odsouzen na 15 let, tak ztratil strach z toho, co mu mohou lidé udělat. A i když se moji vlastní krajané tak změnili, přece jen nejsem s to věřit, že by mohli být horší než Němci tenkrát vůči mně."

Poslední zpráva, kterou Amelie dostala od Milady do Stockholmu, byla z doby přibližně týden před Miladiným uvězněním.

Tehdy byla jedna tzv. "prominentní" švédka na návštěvě v Praze, a když se jí ministr zahraničí zeptal, zda si přeje se s někým setkat, řekla, že by se ráda setkala s Miladou Horákovou. Poznala se s ní před časem na schůzi **Mezinárodní Rady žen**. Oběma ženám se popdařilo po obědě promluvit si mezi čtyřma očima. Švédka vyřídila Miladě Ameliiny pozdravy a varovala ji naposled, aby neodkládala útek, protože její zatčení je možno očekávat každou chvíli. Jako odpověď poslala Milada po oně Švédce malý kousek papíru v rychlosti tužkou psaný, kde Milada opakovala: "Ať se stane, co se stane, nemohu změnit své rozhodnutí. Nyní, kdy tolik nitek zapadlo dohromady, musím pokračovat na té cestě, kterou mi osud a prozřetelnost vykázaly. Ostatně, nemohu se zbavit víry ve svou šťastnou hvězdu, která doposud vždycky stála při mně. Kdyby mě ale nakonec přece jen opustila, tu jsem připravena na všechno, a doufám, že mi Bůh dá sílu, kterou budu potřebovat."

Když ji ta šťastná hvězda zklamala, splnila se její naděje, co se týče té síly od Boha, v nejvyšší míře. Nic nemohlo být dojemnější, než její vystupování během celého protahovaného procesu proti ní samotné a jejím

dvanácti "spoluviníkům", vrcholící v její velké obhajovací řeči před soudem, kde nezastrašeně a věrně přiznala svou neoblovnou víru ve svobodu a svůj odpor proti diktatuře, ať vystupuje v jakékoliv formě.

Když byl vysloven rozsudek smrti, bylo veliké vzrušení v celém světě. Amelie sledovala proces ve všech jeho fázích a hrůzách - z části tím, že poslouchala přenosy ze soudní síně, které vysílalo pražské radio, z části tím, že četla referáty v "Rudém právu", které jí švédské vyslanectví pravidelně zasílalo. Amelii bylo zřejmé, že noviny nesprávně reprodukovaly její odpovědi při výslechu a vkládali jiná slova do jejích úst. Ale něco překroutit nemohli, napsala Amelie. Byla to její fotografie, před soudním tribunálem, když pronášela svou poslední, obhajovací řeč. Stojí tam tak statečně a vzpřímeně, s důvěryplným pousmáním na rtech, dobře vědoucí, co ji čeká.

Plovina dvacátého století byla velmi pohnutou dobou pro Československo i exil. V exilu však většina politických uprchlíků věřila, že na vzdory situaci, vypadající tak beznadějně, se jednou svoboda vrátí do naší rodné země, do našeho Československa.

Nasvědčuje tomu i jedna z prvních exilových básniček Ilji J. Kováře v jeho soukromé sbírce veršů **Národní tragedie**.

ZA MILADOU HORÁKOVOU.

(1950)

Mráz běží po zádech.
Chladne horký pot.
Slušným se tají dech.
Svět hledí na Východ.
Je konec iluzí.
Kdy se to všechno změní ?
Vraždíte. Ano.Soudruzi.
Vraždíte....i ženy !

Co máte na svědomí starostí !
Co hrozných lidských bolů !
Na škále mravné lidskosti
však řítíte se dolů.
Klesáte !
Dnem i historickou nocí.
Jste mocí opilí.

Historie poví jednou lidstvu,
to je jisté:
**"Na malou chvíli mou
u moci byli - komunisté."**
Na malou chvíli historie,
na dlouhou lidského života.
Kdy přijde doma ona chvíle,
v níž Masaryk se opět přivítá ?

Ze sjezdu Československé národní rady americké poslali delegáti dopis uznání Dr. Leopoldovi.S. Rozbořilovi za jeho práci v této organizaci. Dopis zněl:

Vážený pane doktore Rozbořile.

Při příležitosti sjezdu ČsNRA, který se konal ve dnech 20. a 21. dubna 1996, Československá národní rada americká Vám vyslovuje srdečné poděkování.

Děkujeme Vám za důstojné vedení organizace v době "Studené války" končící pádem komunismu. Měl jste obtížný úkol ve velmi kritické době. My, američtí občané českého a slovenského původu upřímně oceňujeme vaši snahu o osvobození Československa od vlády komunistů.

Váš vlastenecký vliv je s námi a bude nadále pokračovat.

Olga Kovářová
Tajemnice

Anthony Jandáček
President

Odpověď Dr. L.S. Rozbořila:

Vážení !

Děkuji všem delegátům shromážděným na sjezdu Čsl. Národní Rady Americké ve dnech 20. a 21. dubna 1996 za jejich ocenění mé práce jako předsedy ČNRA v letech 1984 - 1994.

Vaše uznání mě mile překvapilo, velmi potěšilo a upřímně došlo.

Litoval jsem, že ze zdravotních důvodů jsem nemohl být s vámi se všemi.

S krajanským pozdravem všem členům ČNRA vás zdraví

Dr. Leopold Rozbořil
Plk. v.v.

Volební výsledky v České republice:

Strana	Volební %	Počet křesel
ODS (Občanská demokratická strana)	29.62	68
ČSSD (Česká sociální demokratická strana)	26.44	61
KSČM (Komunistická strana Čech a Moravy)	10.33	22
KDU-ČSL	8.08	18
SPR-RSČ	8.01	18
ODA	6.36	13

Následky voleb v ČR.

Po dosavadních bilaterálních jednáních presidenta Václava Havla s předsedy ODS, ODA, KDU-ČSL, a ČSSD se jako nejpravděpodobnější řešení patové povolební situace jeví menšinová vláda stran dosavadní vládní koalice (ODS, ODA, KDU-ČSL), která však bude muset v parlamentu spoléhat na podporu části opozice, pravděpodobně ČSSD.

Václav Havel po nedělních jednáních prohlásil podle Lidivých novin, že vláda dnešní koalice by byla optimální. "To je ale nemyslitelné bez jasného dohovoru se stranou, která dostala druhý největší počet mandátů, i bez trvalého jednání s ní o způsobu a podmínkách její podpory takové koalice."

Dohoda koaličních stran s opozicí bude však zřejmě velmi komplikovaná. S komunisty a republikány je oboustranně nepřijatelná a sociální demokraté podmiňují podporu vlády splněním některých programových a personálních požadavků. Miloš Zeman například v pondělí odmítl, aby se premiérem znovu stal Václav Klaus, v úterý však tuto možnost nevyločil. Trvá však na tom, aby v nové vládě už nebyli Jindřich Vodička, (práce a sociální věci), Jan Ruml, (vnitro), Karel Dyba, (hospodářství) a Igor Němec. ODS odmítla tyto snahy diktovat složení vlády. (Převzato z Karolíny.)

Morava volila jinak než Čechy, ženy jinak než muži.

Ve výsledcích voleb se projevily rozdíly mezi jednotlivými kraji a sociálními skupinami. Zatímco v Praze získala ODS 43.85 % hlasů a ČSSD 18.68 %, v obou moravských krajích stejně jako v kraji severočeském zvítězila ČSSD. Na severu Čech a Moravy jde o regiony nejvíce postižené transformací, oblasti těžkého průmyslu s hrozbou vysoké nezaměstnanosti a sociálních potíží. Nejvýraznější byla porážka ODS na severní Moravě, kde Václav Klaus ODS získala 27.52 % a Miloš Zeman ČSSD 34.21 %.

Velká svatba velkých krasobruslařů.

V sobotu 1. června v pravé poledne byli na brněnské radnici oddáni lonští mistři světa (amaterští i profesionální) v krasobruslení - sportovní dvojice Radka Kovaříková a René Novotný. Ženich byl podle vlastních slov nervoznější než při volné jízdě a při vyslovování osudného "ano" zaškobrtl. Pro jeho vyvolenou jsou oproti tomu "závody větší nervák." Nevěsta byla oblečena tradičně v bílém a moc jí to slušelo. Manželé budou užívat společného příjmení **Novotný**. (Převzato z Karolíny)

Český film Kolja slaví velký úspěch.

Nový film režiséra Jana Svěráka (filmy: Obecná škola, Akumulátor 1., Jízda) **Kolja** se hned po svém uvedení do kin (15. května) stal nejnavštěvovanějším filmem v České republice. Dosud jej vidělo téměř 170 tisíc diváků. V prvních deseti nejvíce navštěvovaných filmů v ČR mu mohou konkurovat pouze díla americké výroby.

Režiséřův otec Zdeněk Svěrák, který napsal k filmu scénář, je zároveň představitelem hlavní role. Film vypráví o vztahu muže, starého mládence, a malého ruského chlapce Kolji. Děj se odehrává v Československu v 80 tých letech. Pro problémy s režimem je stárnoucímu violoncellistovi umožněno hrát pouze na pohřbech. Za 40 tisíc Kčs (v té době průměrný roční plat) se formálně ožení s Ruskou, která krátce po svatbě emigruje. Jediné, co po ní zůstane, je její pětiletý syn Kolja. Původní nevraživost muže, který je zvyklý žít sám, se mění v pomalé a křehké vzájemné sblížení.

Kolja doposud vydělal zhruba šest milionů korun. S tímto českým filmem, plným humoru a promyšlených scén, se bude moci seznámit britské, francouzské i americké publikum.

(Převzato z Karolíny)

Jstli víte, že

všichni ssavci žijí stejnou dobu (ať je to myška, která žije asi dva roky, anebo slon, který žije až 90 let), když zapomeneme na čas kuchyňských hodin a začneme počítat čas biologickým způsobem, to jest podle počtu tlukotů srdce za život. Srdce myšky si zatuká během jejího života dvě sta milionkrát. Právě tolikrát si zatuká i srdce slona během sloního života.

Člověk je výjimkou. My žijeme třikrát tak déle, než vlastně máme žít, díky tomu, čemu říkají vědci **Neoteny**. Je to věda o tom, proč mají lidé tak zpomalovaný vývoj dospívání.

Koho to zajímá ať si přečte "Hens Teeth and Horses Toes" od Stephen Jay Gould -Universitní profesor a zázračně nadaný spisovatel současné vědy.

Doberman se nedostal do šesti prvních psů, keří nejvíce koušou. Po 27 létech studií psů, Dr. Robert Oleson pracující v U.S. službě veřejného zdraví, uveřejnil jména šesti druhů psů, kteří nás mohou nejpravděpodobněji kousnout. Jsou to :

1. Němenký policejní pes	5. Airedale terrier
2. Půdl	6. Kříženec německého policejního psa.
3. Italský bulldog	
4. Fox terrier	
